

בס"ד. טבלת-סיכום לקו"ש חלק כ"ז, ויקרא ג' – תנא דבי ר' ישמעאל משל למלך

הרש"י	הדיוקים	הביאור	
1	וְאֵת כָּל-חֲלָבוֹ יָרִים: אָף עַל פִּי שְׁלֹא פָּרַשׁ כָּאֵן יוֹתֵרַת וְשִׁתִּי כְּלִיּוֹת,	מה הקושי בפסוק זה שרש"י מוכרח לפרש כאן, הרי לא נתעורר השאלה עד הפסוק הבא? (דהיינו עד שידועים שאכן צריכים להקריב היותרת ושתי הכליות)	מהמשל לפנ"ז ("שסרחה עליו מדינה . . נסתלקה הקדושה") מובן שהעלם דבר של ציבור יותר חמור (לפי שזה חטא הרבים, ואף שזה שוגג, וטעותם של הסנהדרין, ומצוה על הציבור לציית להם), וא"כ מיד קשה למה לא הוזכרו כאן היותרת ושתי הכליות.
2	לְמַדִּין הֵם מִ"וְעֵשָׂה לְפָר כְּאֲשֶׁר עָשָׂה וְגוֹ"	ולכן או' רש"י שאכן מקריבים היותרת ושתי הכליות, אלא שלא הוזכרו כאן לפי שנלמדים מהפסוק הבא.	
3	וּמִפְּנֵי מָה לֹא נִתְפָּרְשׁוּ בּוֹ?	אבל עדיין קשה לרש"י אם הכתוב רוצה לקצר ולסמוך על הכתוב שלאח"ז ("ועשה לפר וגו'"), הרי כל הפסוק הזה ("ואת כל חלבו ירים וגו'") מיותר, ואם רוצה לפרש הדין בפירוש, למה השמיט היותרת ושתי הכליות?	
4	תִּנְאָ דְּבֵי רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל מְשַׁל	ולכן מביא רש"י המשל שהמלך רוצה למעט הסרחון. וכוונתו בפשטות סרחון מל' ריח רע, דהיינו שאין כוונתו למעט חומר החטא (שאכן חמור הוא כנ"ל 1), אלא למעט התפשטות החטא, שלא יראָה כלפי חוץ כחטא חמור כ"כ. ולכן השמיט היותרת ושתי הכליות, כאילו שא"צ להקריבם, כאילו שחטאת הקהל הוא קל יותר מפר כהן המשיח.	
5	מְשַׁל לְמַלְךְ	לפי שמדובר על חטאת הקהל (וכל הקושי הי' מצד חומרת הפר העלם דבר של ציבור שהוא עדי"מ מדינה שסרחה וכו') הרי חומר החטא הוא לא רק שעשה משהו נגד אוהבו, אלא שעשה משהו שגורם ש"אין פמליא שלו מתקיימת" (ששייך דוקא במלך), ואעפ"כ מפני אוהבו ממעט בסרחונו (וראה לקמן 6).	
6	שְׁזַעַם עַל אוֹהְבוֹ	זהו הדיוק "אוהבו", שאע"פ שה' הוא מלך (שלכן החטא גורם שאין פמליא שלו מתקיימת) אעפ"כ הרי הם אוהבו (ולא עבד וכיו"ב) ולכן ממעט בסרחונו.	
7	וּמַעַט בְּסַרְחוֹנוֹ מִפְּנֵי חֲבָתוֹ	כנ"ל 4, שאין כוונתו כאן שקיצר בדברים, אלא שמיעט הסרחון (התפשטות החטא) כפשוטו.	
8		עדיין ישאל התלמיד הממולח, אם אכן הסרחון הוא חמור כ"כ למה ימעט בסרחונו? לזה מביא ר' ישמעאל בעל המימרא שאמר (במשנה רפ"ב דנגעים) "בני ישראל אני כפרתן". שפירושו שמחמת אהבתו לישראל שהם אצלו "כמוך" ממש, הוא לוקח ע"ע כפרתן. שזה מתרץ (גם) אצל הקב"ה יש אהבה עצמית לבנ"י וא"א להפרידם, וגם בחטא החמור ממעט בסרחונם מפני אהבתו.	

ההוראה: כי נער ישראל ואוהבו, להקב"ה יש אהבה עצמית לכאז"א מישראל מבלי הבט על מצבו והנהגתו. וכמו"כ אצל כל יהודי צ"ל אהבת ישראל באופן דאהבה עצמית, שזה נוגע לו בעצמו. ולעזור, ולמעט בסרחונם (אם יש), עד שיתגלה החיבה, "אני כפרתן", וזה מבטל (סיבת) הגלות.

הפסוקים:

פרק ד':

ג אם הפהן המשיח יחטא . .

ו והזה מן-הדם שבע פעמים לפני יהוה את-פני פרכת הקדש: . .

ט ואת שתי הכלית ואת-החלב אשר עליהן אשר על-הכסלים ואת-היתרת על-הכבד על-הכליות יסירנה:

י"ג ואם כל-עדת ישראל ישגו ונעלם דבר מעיני הקהל . .

י"ז וטבל הכהן אצבעו מן-הדם והזה שבע פעמים לפני יהוה את פני הפרכת:

רש"י: **את פני הפרכת**. ולמעלה הוא אומר את פני פרכת הקדש משל למלך שסרחה עליו מדינה, אם מעוטה סרחה, פמליא שלו מתקימת ואם כלה סרחה, אין פמליא שלו מתקימת, אף כאן, כשחטא כהן משיח עדין שם קדשת המקום על המקדש, משחטאו כלם, חס ושלום נסתלקה הקדשה

י"ט ואת כל-חלבו ירים ממנו והקטיר המזבחה:

רש"י: **ואת כל-חלבו ירים**. אף על פי שלא פרש כאן יותרת ושתי כליות, למדין הם מועשה לפר כאשר עשה וגו' ומפני מה לא נתפרשו בו? תנא דבי רבי ישמעאל משל למלך שזעם על אוהבו ומעט בסרחונו מפני חבתו

כ ועשה לפר כאשר עשה לפר החטאת כן יעשה-לו וכפר עליהם הכהן ונסלח להם:

רש"י: **ועשה לפר**. זה: **כאשר עשה לפר החטאת**. כמו שמפרש בפר כהן משיח — להביא יותרת ושתי כליות שפרש שם, מה שלא פרש כאן...